

HO SÉ

Un relat de: [Gerard Saumell](#)

La nit mor a la llum dels primers rajos de vent.

Quan l'aire de llevant bufa trèmulament agita les veles blanques de les embarcacions amarrades, què s'hi veu?

No s'hi veu res encara, el reflex de la lluna vacil·la en les aigües mediterrànies.

Petites taques de llum foraden un suro obscur a contrallum i la gorja d'una massa uniforme i líquida va prenent forma a mesura que la gran bola de foc emergeix de les aigües des d'orient.

Però tot és fred encara, la llum insegura. La transició és lenta i casi forçada, qui voldria trencar la utilitat de la Nit?

En aquests escenaris un s'oblida de les òrbites dels cometes, dels satèl·lits d'allà amunt en ningun lloc. Si no haguéssim de parlar... si tan sols poguéssim fer ús del que escoltem amb el cor... El vent lleuger escorxa les aigües pesades i aquestes, desenfrenades, dansen al compàs que sempre sol marcar aquest primer. El sol acaba alçant-se radiant però el vel nocturn em cobreix, m'abrigo de la raó que tant diu i tanta cosa deixa per dir...

La vida s'ha convertit en un pedant Spoiler avorrit. Quantes suposicions sobre el que la lluna era, quants mites i llegendes foren castrats per la mà de la ciència...Quantes fantasies per una sola veritat. Els artistes, grapat de covards que s'arrosseguen, avui supliquen i pretenen. Costa més treure's el títol d'anglès que el de ser artista. Ara no tinc més gaire ganes d'escriure, però em trobo com si m'acabés de despertar. Quan el somni és lleuger i prens algo de consciència sobre "on estàs", però segueixes divagant en aquesta fractura, flotant en aquest vuit. S'ha d'actuar com a tal, doncs dormir i escriure són dos destins afins al món que tots compartim. No estem tots plegats on estem. Creem mons en el món que compartim i anomenem artista a qui els comparteix.